

liberal ungdom

Nummer tre 2023 | TEMA: Pengar

Det är en
ära att bära
på den
svenska
kronan!

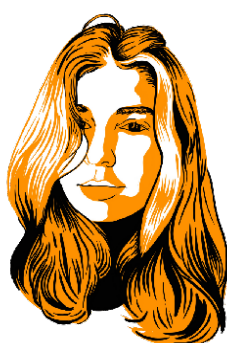
innehåll

TEMA: Renässans

- S. 3** Redaktion & produktion
- S. 4** Ledare: Vad vi kan lära oss av Magnus Uggle
- S. 5-7** Hänt i LUF-landet
- s. 8-9** Den sexiga treenigheten - Budget, Excelark och Pengar!
- S. 10-12** Politiken måste backa till förmån för civilsamhället
- S. 13** Boktips från Timbro
- S. 14-15** Lönespridning på arbetsplatser är nödvändigt
- S. 16-17** Pengar: Ängeln på vår axel
- s. 18-19** FO-krönika

redaktion och produktion

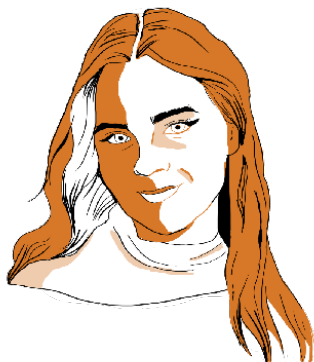
Kontakta redaktionen på: erlandsson.thea@gmail.com

Thea Erlandsson
Redaktör

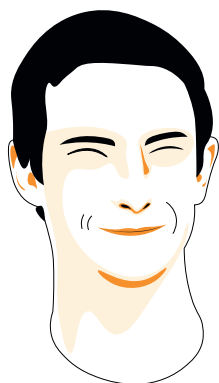
Birger von Schenck
Skribent

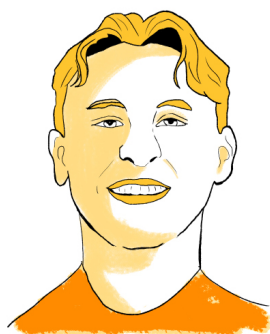
Amanda Johansson
Illustratör

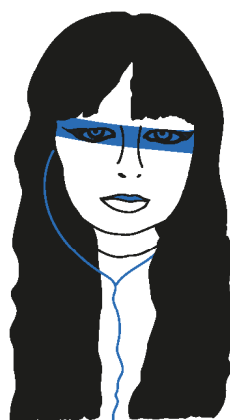
Hannes Lilja
Illustratör

Adam Furustam
Skribent

Albin Landström
Skribent

Linn Danell
Skribent

Oliwier Raszka
Illustratör

Ansvarig utgivare

Karin Pettersson

Layout och redigering

Cecilia Modig / Thea Erlandsson

Tryck

Danagård Litho

Omslag

Olivier

Liberal ungdom ges ut av
Liberala ungdomsförbundet och
utkommer fyra gånger om året.

LUF är Liberalernas ungdomsförbund, och verkar för individuella rättigheter, marknadsekonomi och global frihet.

Bli medlem på luf.se.

LIBERALA
UNGDOMSFÖRBUNDET

Vad vi kan lära oss av Magnus Uggla

Thea Erlandsson

“CSN höjer studiestödet med över 1000 kr i månaden” – det rapporterar de svenska medierna. Studenter runt om i landet har gläds åt nyheten och firar att det klirrar i kassan. Nu behöver vi inte leva på kikärter och vi kan dricka fler Ey bro i månaden! Den psykologiska effekten av mer pengar i plånboken är svår att undgå. Oavsett om det gäller en höjning av CSN eller att lönen från sommarjobbet trillar in så ökar konsumtionsbenägenheten drastiskt, även om allt annat i samhället har blivit dyrare. Håller egentligen argumentet om att människan är en rationell individ som baserar sina ekonomiska val på egoistiska och nyttomaximerande preferenser?

Beteendevetenskap har blivit en alltmer integrerad del i ekonomisk teori, så kallad “nudge theory”, som menar på att grupper och individer kan påverkas till att fatta vissa ekonomiska beslut. Exempelvis genom positiv förstärkning. På flera sätt kan det verka självklart, individen blir ständigt påverkad av reklam, medier och den egna sociala kretsen. Vi har aldrig varit så trendkänsliga som nu. Det blir med andra ord svårt att se hur individen skulle vara helt rationell i en sådan miljö. När nyhetsrubrikerna om höjt CSN når alla studenters mobiltelefoner är den instinktiva tanken knappast: “nu kompenserar regeringen för den höga inflationstakten” – snarare känner man en lättnad att man kan fortsätta i samma konsumtionsmönster som tidigare

och kanske spendera ännu mer pengar.

Syftet bakom höjningen kan också ifrågasättas. Ur ett makroekonomiskt perspektiv är troligtvis förhoppningen just det som många studenter gör – att de spenderar mer. Vi “nudgas” till att öka vår konsumtion för att hålla ekonomin vid liv, men indirekt riskerar det att bibehålla de höga prisnivåerna. I grund och botten finns det inget “rätt” man kan göra, väljer man att strama åt sina utgifter måste man tumma på sina preferenser och väljer man att utgå från sina preferenser måste man gå emot sin rationalitet och spendera mer, trots att man saknar egentliga medel för det. Är man verkligen en kung i baren om man måste ha budgetkalkyler i Excel?

Thea Erlandsson
redaktör

Hänt i LUF-landet

Sedan senaste numret av Liberal Ungdom, och kongressen i Umeå, har Luf fått en helt ny förbundsstyrelse med förbundsordförande Erik Berg i spetsen, Anton Holmlund som förste vice ordförande och Elin Hjelmestam som andre vice ordförande. Tillsammans har de Alex Nilsson, Andreea Vanciu, Hedvig Lindgren, Jonathan Lilja, Liv Näslund, Marcus Willershausen och Viktor Karlsson som styrelseledamöter, och Karin Pettersson som förbundssekreterare. Ett gäng som är redo att ge järnet för liberalism i Sverige!

Till följd av kongressen och den nya förbundsstyrelsen har kampanjandet påbörjats runt om i Luf-landet – från Syd och Väst till Öst och Norr! Skolor besöks, debattartiklar skrivs och rapporter publiceras.

Provvalet för Liberalernas kandidat till Europaparlamentet har ägt rum och flera familjära ansikten har funnits bland listorna, bland annat Luf:s officiella kandidat Simona Mohamson, men även Luf Storstockholms andre vice ordförande Edvin Mårtensson.

Kolla vad fina vi är!

Den sexiga treenigheten - Budget, Excelark och Pengar!

Alvin Landström

Vet du vad svensken anser är det mest osexiga samtalsämnet runt middagsbordet? Svar: Pengar! Detta är det samtalsämne man undviker till varje pris och ingen vill blotta sig angående sitt sparande eller månadslön. Men varför har det blivit såhär? Är det på grund av okunskap, skam eller ointresse?

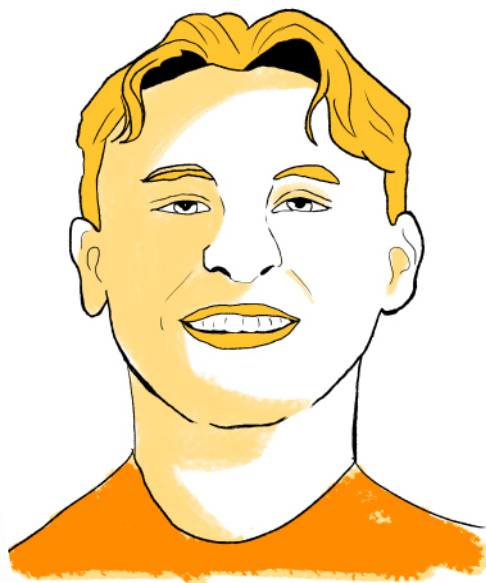
Sedan urminnes tider har pengar alltid fungerat som en måttstock på vuxenhet, kompetens, ordningsamhet och status. Pengar är skamligt att inte ha, samtidigt som det anses fult att både tjäna och äga dem. Dessutom är pengar ett av de fulaste av alla samtalsämnena i alla sammanhang. Pengar är å ena sidan lika tabubelagt som porr och onani, och svensken är nästan livrädd för att beröra "P-ordet" i det offentliga rummet. Å andra sidan har vi alltid haft åsikter och grubblat över andras pengar, exempelvis hur grannen har råd med sin nyinköpta bil eller chefens förmåga att unna sig golfresor tre gånger om året. Trots detta vågar vi inte ta modet till oss för att ställa frågan hur de har lyckats. Pengar och ekonomi är en viktig del av livspusslet, och vi behöver dem för att överleva.

Medan vi liberaler fortsätter att propagera för skattesänkningar för att främja företagande, entreprenörskap och individuellt ansvar för ekonomisk försörjning, verkar intresset för ekonomi ändå minska bland svenskarna. En ny undersökning från Finansinspektionen visar att en av fyra svenskar saknar grundläggande kunskaper i ekonomi och Expressen har rapporterat att sex av tio ungdomar också saknar sådana kunskaper. Hur ska vi, som liberaler, utforma en liberal politik för den som inte har grundläggande ekonomiska kunskaper. Vi måste göra ämnet sexigare!

Idag förväntas en niondeklassare, efter att slutfört grundskolan, ha totalt 118 studietimmar i ämnet hemkunskap. Ironiskt nog är det endast en sak som de flesta niondeklassare tar med sig från privatekonomin på hemkunskapen - att inte diska under rinnande vatten! Med tanke på detta är det inte överraskande att många svenskar saknar grundläggande kunskap om ekonomi, då skolundervisningen inte riktigt möter behovet av förståelse för ekonomi. När denna kunskapsbrist upprepas, formas en negativ spiral där den unga generationen växer upp och sedan står inför utmaningen att lära sina egna barn hur ekonomin fungerar.

Detta kan vara en av anledningarna till varför attityden till ämnet är så laddat och något som vi vill undvika till varje pris. Dock var svaret på problemet möjligtvis inte enbart skolan, så jag pratade med personer i min närhet med varierande åldrar och inkomstnivåer för att ta reda på hur de har lärt sig om pengar. De flesta verkade inte ha fått tillräckligt med kunskap vare sig från skolan eller hemmet. Detta väckte mina tankar om var ansvaret egentligen vilar. Är det samhällets ansvar? Är det föräldrarnas ansvar? Eller är det individens ansvar att be om hjälp utan att skämmas?

Att söka stöd från kommunens budget- och skuldrådgivning verkar inte särskilt lockande. Då namnet är associerat med en känsla av ett misslyckande för att man inte har kunskap om sin egen ekonomi. Det är inte heller kul att berätta för sina nära och kära att man besöker skam- och skuldbyrån. Desutom, hur många är medvetna om att denna typ av hjälp faktiskt finns tillgänglig? Det borde vara en del av en liberal politik att informera om denna möjlighet. Genom att kampanja för denna insats genom lokala politiker kan stigmat minska. Det är uppenbart att ämnet är komplext och en lösning kan potentiellt finnas inom flera olika områden. Det kanske är värt att undersöka om veckopengen, samtal runt middagsbordet, förstärkt ekonomiundervisning i hemkunskap eller till och med en enkel namnändring kan vara faktorer som gör ämnet sexigare.

Albin Landström

Politiken måste backa till förmån för civilsamhället

Adam Furustam

Med hjärtat i halsgropen krystar jag mig fram längs en stimmig perrong. Rundar familjer vars resa tycks sluta på månen, dyker in mellan förvirrade turisthopar och kastar ett förstrött öga mot den hopsjunkna gestalt som febrilt söker finansiering till dagens enda mål. Han ser mig. Jag ser honom. Men stressen blir åter argument för ignorans och att återta tankarna till egot. Det smärta att erkänna men jag har varit där, och är förmodat inte ensam.

Under det senaste året har presskonferenser där riksbankschef Erik Thedéen aviserat höjd styrränta avlöst varandra. Den ekonomiska inflationen är ett faktum och priser skjuter i höjden. Förutom att plåga en fattig student med dyrare gurka – blir effekten störst för dagens redan utsatta. För den hopsjunkna gestalten på Stockholm central blir önskan om storkov i den slitna pappmuggen inte mer än en avlägsen vision, samtidigt som magens kula ersätts av utbuktande kotor. Intuitivt är lösningen högre bidrag finansierade med högre skatt – men är staten verkligen den aktör som bäst motverkar fattigdom?

För ett drygt år sedan besökte jag stadsmissionen i Örebro. Ett formellt möte med talepunkter och utsökta chokladsnittar. I motsats till många andra verksamhetsbesök dominerades dock de anställdas frågor av genuin värme och välvilja. Frågor haglade om preventivt arbete och möjlighet att köpa överbliven mat från kommunala verksamheter. Atmosfären fylld av frustration över det offentliga stelbenta organisation och desperat oro för kommande kyla. Oaktat aktör visar detta på civilsamhällets överlägsenhet beträffande att stödja samhällets mest utsatta. Kommunala byråkrater vill givetvis ofta väl, men med strikta ramar och begränsad budget är det svårt att likt stadsmissionen tänja på ingrodd praxis och omöjlighetens gränser.

Samhället brukar vetenskapligt delas in i tre sfärer: stat, marknad och civilsamhälle. Staten drivs av tvång genom politisk reglering och marknaden av egenintresse. Civilsamhället är däremot mer dynamiskt och oförutsägbart. Det drivs av normer och upplevd allmännytta. Ett spektrum så brett och diffust att definitionen haltar. I den nyutgivna boken *Det öppna sinnelaget - och dess fiender* (Fri tanke, 2023) ger sig statsvetaren Gina Gustavsson tappert i kast med att förklara liberalers relation till civilsamhället. Argumentationen är dyster. Gustavsson menar bland annat att frisinna på sistone tappat sitt liberala etos och primärt fokuserar på frihetsmaximering utifrån dogmatiskt förhållningssätt. I stället för att förklara varför frihet är nödvändigt, intas en ofta monisk inställning till rationella ekonomiska beräkningar. Detta menar Gustavsson flyttar fokus från ett "öppet sinnelag" i form av eklektiskt urval av kulturella och personliga egenarter, till ett kyligt ideal utan hänsyn till moraliska principer. Till viss del stämmer detta. Liberaler har övergett civilsamhället till förmån för konflikten mellan marknad och stat.

Det är den lilla människan som skapar de stora förändringarna. Så uttryckte sig ordförande Erik Berg i samband med den nyli- gen genomförda kongressen. I stora drag förklarar det kärnan i det liberala civilsamhället. Det är just den lilla människan som är i centrum. I stället för att staten upprättar ett universalsystem och pressar in alla i samma mall, utgår civilsamhällets lösningar från den enskilde. Genom att bortse från ekonomiska variabler och stelbent byråkrati – skapar ideella krafter ett socialt välbefinnande som är samhället väl till gagn. Civilsamhället ersätter inte marknadens ekonomiska välbefinnande och statens politiska reglering, utan kompletterar ett ofullkomligt system.

I takt med kulturkrigets oönskade framväxt har politikens vilja att appellera till känslor stärkts. Det har blivit mer uppenbart än någonsin att frågor såsom dragqueens och koranbränningar väcker känslor. Samtidigt är det viktigt att det offentliga ibland tar ett steg tillbaka. Tolerans för kulturella och religiösa olikheter kommer inte att uppkomma genom politisk lagstiftning eller ekonomiskt välbefinnande, utan genom att civilsamhällets aktörer upprättar dialog och försöker förstå varandra. Hur gärna politiker än önskar visa på handlingskraft, bör stat och marknad blicka framåt, och överlåta skapandet av socialt välbefinnande till bättre lämpad part i form av civilsamhället.

Nästa gång jag ser de yviga rörelserna och möter den glasaktiga blicken, ska åtminstone en bagare dimpa ned i den slitna pappmuggen. Samtidigt vill jag känna trygghet i att civilsamhället både tar och ges förutsättningar att göra det de är bäst på. Komplettera en stelbent stat och egoistisk marknad med filantropiskt arbetssätt.

I takt med kulturkrigets oönskade framväxt har politikens vilja att appellera till känslor stärkts. Det har blivit mer uppenbart än någonsin att frågor såsom dragqueens och koranbränningar väcker känslor. Samtidigt är det viktigt att det offentliga ibland tar ett steg tillbaka. Tolerans för kulturella och religiösa olikheter kommer inte att uppkomma genom politisk lagstiftning eller ekonomiskt välstånd, utan genom att civilsamhällets aktörer upprättar dialog och försöker förstå varandra. Hur gärna politiker än önskar visa på handlingskraft, bör stat och marknad blicka framåt, och överlåta skapandet av socialt välstånd till bättre lämpad part i form av civilsamhället.

Nästa gång jag ser de yviga rörelserna och möter den glasaktiga blicken, ska åtminstone en bagare dimpa ned i den slitna pappmuggen. Samtidigt vill jag känna trygghet i att civilsamhället både tar och ges förutsättningar att göra det de är bäst på. Komplettera en stelbent stat och egoistisk marknad med filantropiskt arbetssätt.

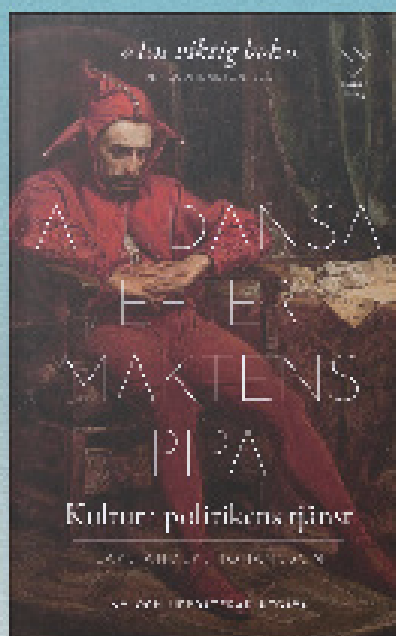
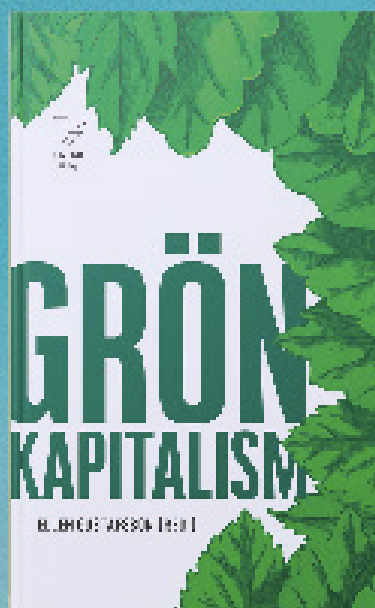
Adam Furustam

LIBUNG20 ger dig 20% rabatt
på hela vårt sortiment

Viktor Rydberg är en av det svenska 1800-talets viktigaste liberala tänkare. Den här utgåvan samlar sex decennier av Rydbergs skrivande, och ger inblick i såväl som överblick av hans idédrivna skrifter förespråkande ett klassiskt liberalt samhälle, men även hans bredd och uthållighet, genom olika skeenden och varierande samhällsklimat.

Orsakar kapitalismen klimat- och miljöproblemen? Eller kan fria marknader tvärtom vara en del av lösningen? I *Grön kapitalism* diskuterar några av Sveriges främsta opinionsbildare hur innovation, teknik och trafiksäker politik kan motverka miljöförstöringen – utan att mänsklighetens framsteg hindras

2017 blev *Att dansa efter maktens pipa* snabbt något av ett standardverk för den som vill förstå svensk kulturpolitik. I denna nya och uppdaterade utgåva beskrivs tiden som förflytt sedan dess, med debatter om konstens frihet, metoo och Black Lives Matter och inte minst den största kris som drabbat kulturlivet i modern tid: Coronarestriktionerna.

www.timbro.se/forlag

Lönespridning på arbetsplatser är nödvändigt

Linn Danell

Lönespridning är löneskillnaden mellan och inom olika grupper, exempelvis kvinnor och män eller lärare. När man pratar om lönespridning på en arbetsplats så innebär det att de anställda tjänar olika mycket. Till exempel att en ny anställd tjänar mindre än de som har jobbat där under en längre tid. Men varför behövs lönespridning? I vilka yrken behövs en större lönespridning? Vad händer om lönespridningen inte sker på rätt sätt?

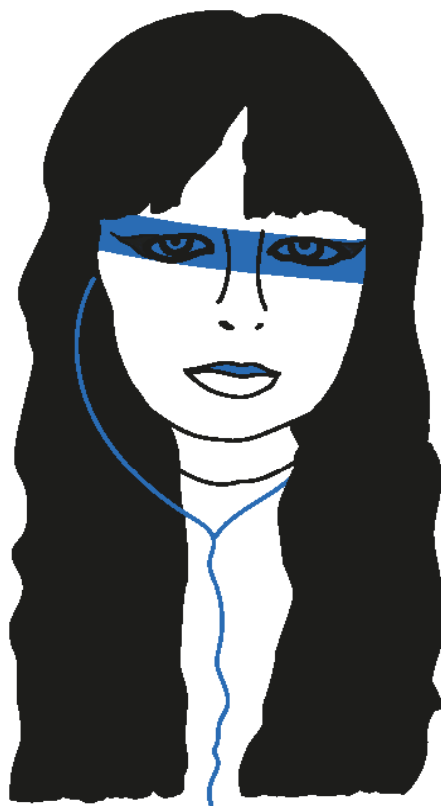
Lönespridning på arbetsplatser är viktigt för att det både gynnar arbetsgivaren och arbetaren. En ökad lönespridning leder till att det lönar sig att arbeta på en arbetsplats under en längre tid. Att få en högre lön eller bara tanken på att kunna få en högre lön fungerar som en motivation och ett större engagemang. Medarbetare som är motiverade och engagerade leder till en attraktiv arbetsplats vilket gynnar arbetsgivaren i längden. En del påstår att lönespridning är orättvist för att folk på samma arbetsplats skulle tjäna olika men detta argument håller inte då det faktiskt blir mer orättvist att en som anstränger sig ska tjäna lika mycket som en person som gör ett minimalt arbete. Varför ska man ens anstränga sig om det inte lönar sig? Varför ska man jobba i 20 år på till exempel en skola för att tjäna lika mycket som en nyanställd med mindre erfarenhet?

De arbeten som främst behöver en högre lönespridning är de jobb som är viktigast för samhället i stort, exempelvis läkare, lärare och sjuksköterska. Dessa yrken tar flera år att utbilda sig till och på till exempel skolor och sjukhus är det extra betydelsefullt att arbetarna är motiverade att anstränga sig. På sjukhus är det otroligt avgörande att det inte är för många som säger upp sig. Under de senaste åren har det uppmärksammats att bland annat bristen på lönespridning bland sjuksköterskor. Detta är ett enormt problem då det har lett till att många sjuksköterskor har sagt upp sig. Det är enda anledningen till bristen på sjuksköterskor men det är en bidragande orsak. Bristen på lönespridning bland sjuksköterskor leder till att det inte lönar sig att jobba som det under en längre tid, det är värt att notera att det främst är kvinnodominerade yrken i offentlig sektor som lider av bristen på lönespridning.

“På sjukhus är det otroligt avgörande att det inte är för många som säger upp sig. Under de senaste åren har det uppmärksammats att bland annat bristen på lönespridning bland sjuksköterskor. “

Ett sätt att använda lönespridning på fel sätt är att höja ingångslönen men inte lönen för de mer erfarna och yrkeskunniga anställda. Då blir det alltså mer lönsamt att vara nyanställd och mindre erfaren än att stanna kvar på ett arbete och fortsätta engagera sig. Oftast när det diskuteras om att sjuksköterskor ska få en högre lön så gäller det ingångslönen men det glöms oftast att då bör de andra lönerna också höjas så det blir värt att fortsätta jobba. Annars blir skillnaden för låg.

Hur stor lönespridningen ska vara på arbetsplatser ska vara mer upp till arbetsgivaren och arbetstagaren än fackförbund och politiker. Om en arbetsgivare vill belöna en person som har gjort ett bra jobb så ska arbetsgivaren få göra det. Att vara motiverad och jobba hårt på en arbetsplats ska löna sig.

Linn Danell

Pengar: Ängeln på vår axel

Birger von Schenck

För många är pengar synonymt med ondska, och det är inte svårt att förstå varför. Men den cyniska synen på pengar hindrar oss från att se vad de egentligen representerar: människans finaste förmågor.

En särskild del av den klassiska marxistiska strävan har alltid fascinerat mig. För vi är väl alla bekanta med devisen ”Klasslöst, statlöst, pengalöst samhälle”, som klassiska marxister vill uppnå? Bra.

Klasslöst förstår jag. Klasslöst håller jag till och med om som riktlinje (det är ungefär så marxistisk jag blir). Statlöst är svårare att svälja, men påminns jag om att vi skickade bistånd till Hamas kan jag faktiskt gå med på den också. Det är vid pengalöst de tappar mig helt. Vad är det för fel på pengar?

Som jag ser det är pengar en naturlig del av den mänskliga utvecklingen. Lika naturligt som språk, skrift och existentiell ångest. Pengar är helt enkelt det mest effektiva viset att representera och därmed hantera värde. Utan dem hade vi behövt gå tillbaka till byteshandeln (vilket en skrämmande mängd självutnämnda anarkister verkar tycka är en bra idé). Trots detta är pengar för många en negativ symbol. Något som pyntade sovjetiska propagandaplanscher och som glimrar i ögonen på filmskurkar. Men varifrån kommer denna förakt för pengar?

Jag förstår mycket väl att det egentligen är vad pengar representerar som är problemet för många (och att det ideella kommunistiska samhället inte skulle behöva pengar, men så mycket kan jag inte skriva om marxism utan att riskera döda läsaren av uttråkning): Girigheten och klyftorna i samhället. Opu-lens och korruption. Men jag tycker det är orättvist att skylla det hela på pengar. Pengar är endast ett neutralt medel. Vi skyller inte på vårt blod när det pumpar runt virus, så varför

Även om vi skulle vilja eliminera pengar helt och hållet hade det varit omöjligt. Pengar är inte en slumpmässig uppfinning vi bara kan förkasta. Det är mer som en naturlag. Där det finns människor dyker förr eller senare pengar upp. I de våldsammaste fängelserna, på de mest avlägsna öarna och i de mest hänsynslösa habitaterna finns det alltid någon form av valuta. Om det så är cigaretter, pälsar eller stenar. Det går inte att fly från människans driv att handla med varandra och att göra det så effektivt som möjligt.

Vad är det då pengar egentligen representerar? Inte någon synd mänskligheten bör försöka rena sig från, utan den humanistiska strävan efter ett system som är ömsesidigt gynnande. När jag ser utvecklingen av handel, från byteshandel till silvermynt, från globalism till Swish ser jag en mänsklighet som gjort den mogna insikten att vi tjänar mer på att lösa våra problem fredligt än att konstant bruka brutalitet.

För tänk en värld där pengar aldrig uppstår, för att människan inte kan föreställa sig en interaktion med sin medmänniska som båda vinner på. En värld där du endast kan få det jag har och jag endast det du har genom våld. En värld där varje person endast ser på sin granne med avoghet. Men så en värld där vi inte. Det faktum att vi bara valutor ger en fingervisning om att vi har skapat ett samhälle där ömsesidighet är en förutsättning för att vi ska kunna leva tillsammans. Vi har skapat ett samhälle där ömsesidighet är en förutsättning för att vi ska kunna leva tillsammans.

Valutor slutar fungera på stor skala när ett land är för volatilt. Jag tänker på Argentinas konstanta knipa. Samma sak tror jag gäller på en interpersonell skala. Om vi aldrig kunde lita på varandra hade inte handel, och i sin tur pengar uppstått. Vi hade varit fast i ett samhälle där den starkares rätt gäller. På stenåldern helt enkelt.

Jag tycker att det är det vackra med pengar: det är beviset på människans förmåga att arbeta tillsammans. Att kompromissa och komma överens om gemensamma symboler som gynnar alla. Det frivilliga samarbetet är grunden till handeln, och grunden till det välstånd vi alla kan ta del av idag. Pengar bör därmed representera frikostighet snarare än girighet. Frikostigheten att lita på sin medmänniska och tillsammans skapa strukturer som leder till ömsesidiga förmåner.

Det kanske är för sent för att skrubba pengars "image" från något som ses som äckligt och ont, men det är aldrig för sent att titta ut genom fönstret och se det samhälle pengar hjälpt oss bygga. Vid varje ekonomisk interaktion, från köandet av matvaror till förhandlandet av stora kontrakt, har pengar representerat något av det bästa hos människan: i grund och botten vill vi varandra väl.

Birger von Schenck

Bagarbristen i den svenska politikens bageri

Ytterligare en Tidöbudget är presenterad. Liberalerna har fokuserat på typ exakt det som förväntades: pengar till Mats och Lottas skolor, Johans och Paulinas vuxenutbildningar, och till Rominas kolsänkor.

SD och KD sänker bensinpriserna. Det gick ju så bra sist.

Och Moderaterna då? Ett trevligt tillskott till försvarsbudgeten är bra, men de riktiga reformerna uteblir. En skattesänkning för vissa byts mot en höjning för andra. Är det Moderaternas idé för hur svensk ekonomi stimuleras? Isåfall går vi mot ett Sverige där det till slut bara är försvarsmakten som har råd att handla.

Den svenska politiska debattens kanske största problem är att alla vill bestämma hur kakan fördelas, men ingen tänker på hur vi får fler bagare.

Vilka är de stora anledningarna till att Sverige inte är så rikt som vi hade kunnat vara? Kompetens- och elbristen är två viktiga faktorer som regeringen åtminstone har fattat att vi måste jobba mer med. Ändå uteblir viktiga lagändringar. Arbetskraftsinvandring har försvårats, och den landbaserade vindkraft som är den viktigaste kortsiktiga lösningen på elbristen hindras fortfarande av det skadliga kommunala vetot.

I andra stora systemfrågor står det helt still i svensk politik. Den nya 7-klövern (alla utom Liberalerna) vågar fortfarande inte röra i eurofrågan. Bostadskrisen som gör att människor inte kan flytta till jobbet eller utbildningen biter sig fast när byggtakten minskar och fler politiker blir NIMBY:s. Skattesystemet vilar allt för mycket på inkomst- och kapitalskatter, de mest tillväxthämmande, och knappt alls på fastigheter och konsumtion av basvaror, bland de minst tillväxthämmande.

Jag börjar genuint oroa mig över alla dessa moderater. Är de inget mer än gråsossar med blåa istället för röda slipsar? Allt för ofta tycks det nämligen vara så. Kanske är det helt enkelt upp till oss att göra Sverige rikare och friare på egen hand. Att drömma om Ullstensliknande enpartiregeringar stället för om allianser med dessa nästan-sossar.

“Orealistiskt” kanske vän av ordning invänder med, men samtidigt uppger de många av de väljare som röstade bort den socialdemokratiska regeringen förra året att just skattesänkningar var en viktig fråga för hur deras röst landade. Ska Liberalerna vara mer än ett fyraprocentparti framöver borde vi nog börja exakt där. Liberalerna levererade vallöften om satsningar på skola, integration och klimat – trots vårt rekordlåga stöd. “Lägg en röst på L istället för M nästa val, så får vi nog plats med skattereformer och lite bostadsbyggande på köpet”, kan vi säga 2026. Jag tror att många högerväljare då är villiga att ge oss en chans.

Erik Berg
förbundsordförande

LIBERALA
UNGDOMSFÖRBUNDET

Det är tungt att bära på kronor

